

Μετά την απόκτηση του πολυπόθητου πτυχίου Φιλολογίας ξεκινούν οι ατελείωτες ώρες διαδρομών για την κάλυψη των καθημερινών αναγκών. Λίγες ώρες σε σχολεία, πολλές ώρες σε ιδιαίτερα • και συν τοις άλλοις το ψυχοφθόρο διάβασμα για τον ΑΣΕΠ • και μέσα μου μια φωνή να λέει

συνέχεια: «γιατί με ακυρώ νετε, έχω πτυχίο

•

όχι άλλες εξετάσεις, όχι άλλο άγχος, ανασφάλεια». Η επιτυχία στον ΑΣΕΠ ήρθε μετά από αρκετές προσπάθειες και μαζί μ' αυτήν η ικανοποίηση, η ηθική ανταμοιβή. Η αβεβαιότητα όμως δεν τελείωσε.

από τη **νεοδιόριστη εκπαιδευτικό**

Σαν περιπλανώμενος Ιουδαίος, με το αίσθημα ότι δεν ανήκω πουθενά, βίωσα την εκπαίδευση στην επαρχία. Βέβαια, η πρώτη μου εμπειρία ως νεοδιόριστη δεν ήταν άσχημη. Ήμουν σε έναν τόπο που γνώριζα καλά και είχα αρκετή στήριξη από τους συναδέλφους. Αναρωτιέμαι, όμως, όσοι πάνε σε τόπους που δεν τους ξέρει κανείς, πώς επιβιώνουν; Παρόλα αυτά έπρεπε καθημερινά να δίνω πάλι εξετάσεις, να αποδεικνύω ότι αξίζω, για να αποκτήσω τον τίτλο του «επιτυχημένου νεο-διόριστου εκπαιδευτικού», για να καταφέρω να έχω μια ευπρεπή έκθεση αξιολόγησης. Πάλι άγχος, ανταγωνισμός, πάλι προσκόλληση στα βιβλία, στην ύλη, σε καλούπια. Αλλιώς είχα στο μυαλό μου την εκπαίδευση. Ως ένα «δούναι και λαβείν» μεταξύ μαθητών και καθηγητών, ως μια αποκόμιση κερδοφόρων εμπειριών. Για μένα ο καθηγητής δεν είναι αλάνθαστος κι ούτε γνωρίζει τα πάντα. Μαθητής και καθηγητής είναι συνοδοιπόροι στο ίδιο ταξίδι για την Ιθάκη.

Τη δεύτερη χρονιά ως νεοδιόριστη, τη φετινή δηλαδή χρονιά, ήρθα με απόσπαση στην Αθήνα. Προσωρινά με τοποθέτησαν σ' ένα Γυμνάσιο με το χειρότερο σύλλογο καθηγητών που έχω συναντήσει μέχρι τώρα. Μεσόκοπες καθηγήτριες με ύφος εκατό καρδιναλίων αλλά και με απροκάλυπτη ασχετοσύνη προσπαθούσαν να επιβληθούν στη νεόφερτη εκπαιδευτικό. Το μόνο που τις ενδιέφερε ήταν να αναλάβουν τα μαθήματα που δίδασκαν «επί αιώνες», για να μη χρειάζονται προετοιμασία. Έτσι, κατά την κατανομή των μαθημάτων, προκειμένου να «ξεφορτωθούν» τα μαθήματα που δεν ήθελαν, συνέταξαν τη «λίστα των προνομιούχων» με βάση την προϋπηρεσία του καθενός. Και φυσικά, όταν ήρθε η σειρά μου -ήμουν τελευταία στη λίστα- να εκφράσω τις προτιμήσεις μου, ειρωνικά με ρώτησαν: «η μικρούλα τι θα πάρει;». Αυτά που έμειναν θα πάρει, τι άλλο; Υπάρχουν, λοιπόν, κι αυτοί οι καθηγητές στα σχολεία. Αυτοί οι καθηγητές που εκ των υστέρων με παρακαλούσαν να τους δώσω σημειώσεις μου, γιατί δεν είχαν δουλέψει ποτέ στη ζωή τους και ήταν βολεμένοι. Απλά εύχομαι να μην είναι πολλοί. Να συνάντησα τους «κακούς» μαζεμένους σ' αυτό το σχολείο. Θλίβομαι, όμως, όταν σκέφτομαι πόσο κομπλεξικοί είναι όσοι δεν καλωσορίζουν το νέο εκπαιδευτικό. Όσοι, ενώ διορίστηκαν με το που πήραν το πτυχίο τους, δεν εκτιμούν εκείνους που περνούν το Γολγοθά του ΑΣΕΠ.

Μετά από λίγες ημέρες ήρθε η λύτρωση. Η προσωρινή τοποθέτηση έγινε μόνιμη σ' ένα άλλο σχολείο -για καλή μου τύχη- φαινομενικά όμως μόνιμη. Γιατί, ενώ πάλευα να εγκλιματιστώ στο νέο σχολείο, τελικά με ειδοποιούν ότι πρέπει να αλλάξω πάλι σχολείο. Οι περιπέτειές μου φέτος δεν είχαν τελειωμό. Όμως κάθε εμπόδιο για καλό. Γιατί οι εμπειρίες μου από το

Λύκειο όπου με τοποθέτησαν είναι μοναδικές. Συνάδελφοι γελαστοί, καλοσυνάτοι, συνεργάσιμοι, με θέληση να βοηθήσουν και χωρίς επιδεικτική διάθεση. Ένα περιβάλλον υγιές, με μαθητές από διάφορα μέρη της γης, μια πραγματική πρόκληση για μένα.

Το χαρακτήρα του σχολείου τελικά κατάλαβα ότι το διαμορφώνει ο σύλλογος των καθηγητών. Τα παιδιά παντού ίδια είναι. Οι καθηγητές οι παλιοί, πιστεύω ότι με την πείρα που έχουν, οφείλουν να δείχνουν το δρόμο στο νέο εκπαιδευτικό, χωρίς λόγια μεγάλα, χωρίς βαρύγδουπες συμβουλές. Κι ο νέος να ακολουθεί με τις καινούργιες ιδέες του, την όρεξη για δουλειά. Κι όλοι μαζί δεμένοι, αφήνοντας στην άκρη τις μικροπρέπειες, οφείλουμε να δείχνουμε το δρόμο στα παιδιά, τους αυριανούς πολίτες και εργαζομένους αυτής της χώρας, για να βρουν πρώτιστα τον εαυτό τους.

Και το ταξίδι συνεχίζεται και του χρόνου. Άγνωστο για πού;